

*Симканіч О. В.,**викладач кафедри іноземних мов**історичного та філософського факультетів**Інституту філології**Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

МОЛОДІЖНА НІМЕЦЬКА МОВА ЯК ОБ'ЄКТ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Анотація. У статті розглянуто етапи формування та розуміння терміну «молодіжна мова». Проаналізовано словники, що були присвячені цій темі в Німеччині. Досліджено визначення, які науковці давали цьому поняттю в різні історичні періоди. Також проаналізовано економічний складник цих досліджень.

У статті доведено, що молодіжна мова відіграє важливу роль як складова частина національної мови, оскільки в ній знайшли відображення соціальні та історичні процеси епохи.

Цікавим є те, що на початковому етапі дослідження молодіжної мови було сегментним – дослідники виокремлювали певний прошарок молоді, відштовхуючись від їх інтелектуального чи соціального стану. Так, спершу у фокусі наукових інтересів було студентство, потім школярі. З часом увагу зосередили на молоді як купівельному класі, і дослідження почали мати комерційний характер. Зрештою наукові інтереси здебільшого сфокусувалися на дослідженнях молодіжної лексики, яка використовується в інтернеті. Більшість наукових робіт до середини ХХ століття мали здебільшого описовий характер.

У статті зазначено, що початкові дослідження становили індуктивний метод дослідження емпіричного матеріалу, який дозволяв фіксувати в словниках найуживаніші лексичні одиниці молодіжної мови (дослідники створювали словники, фіксували лексику і не робили спроб пояснення функцій, комунікативної, прагматичної та оціночної навантаженості мови молоді), тоді як з середини ХХ ст. серед дослідників намітилася тенденція до вивчення функціонального боку молодіжної мови з урахуванням екстралінгвістичних факторів. Зламним етапом стали 60-ті роки, коли стрімкий економічний ріст Німеччини зробив молодь купівельноспроможним прошарком населення. Це своєю чергою в очах суспільства перетворило молодіжну субкультуру із заколотницької і бунтарської на просунуту і модну, що знайшло безпосереднє відображення в текстах пісень і фільмах того періоду.

На цей час сформувалися два напрями у вивченні мови молоді – науково-лінгвістичний та науково-популярний. Обидва аспекти значною мірою відрізняються один від одного.

Ключові слова: молодіжна мова, словники, субкультура, мова молоді, молодіжний сленг.

Постановка проблеми. З появою цифрових технологій та проникненням інтернету в наше повсякденне життя мова та мовлення зазнають постійних трансформацій. Сьогодні існують безліч словників-посібників, які пояснюють значення того чи іншого терміну, який використовується у молодіжному середовищі. Однак молодіжна мова існувала і до появи інтернету і була

об'єктом наукового інтересу багато століть тому. Тому особливо цікавим буде проаналізувати історію вивчення молодіжної мови Німеччини як однієї з найстаріших мов Європи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Мова молоді як лінгвістичний феномен становить інтерес для досліджень багатьох вчених. Серед сучасних лінгвістів, які займаються вивченням молодіжної мови Німеччини, варто назвати Я. Андрутсополоса [Androutsopoulos], Е. Нойланд [Neuland], М. Хайнеманн [Heinemann], Х. Хенне [Henne], П. Шлобінські [Schlobinski], Г. Еман [Ehmann] тощо.

Попри значну кількість статей, присвячених вивченню особливостей молодіжного мовлення, низка питань досі залишається відкритою, наприклад, щодо самого терміну «молодіжна мова» (“Jugendsprache”), методів дослідження цього феномену, її функцій та місця в мовній системі.

Серед українських дослідників варто виокремити науковців Л.Я. Левицьку та І.С. Микитку. Зокрема, вони написали статтю, присвячену вивченню лексико-семантичних аспектів німецького молодіжного сленгу на матеріалах словників, інтернет-форумів та чатів [1, с. 96]. Головною заслугою згаданих науковців стало визначення німецькомовного молодіжного сленгу, а також зроблено аналіз основних особливостей мовної картини світу німецької молоді, розглянуто метафоричне та метонімічне переосмислення найменувань. Також серед українських дослідників варто згадати С.М. Солдатову, А.В. Козонак, І.О. Пастух, С.Ф. Соколовську, О.С. Христенку, чії праці присвячено темі молодіжного сленгу та жаргону в німецькій мові.

Мета статті – проаналізувати стан вивчення молодіжної німецької мови. Визначити особливості її функціонування та етапи дослідження.

Вклад основного матеріалу. Перші відомості про яву молодіжної мови належать початку XVI-го століття, в період відкриття перших університетів на території Німеччини, де панувала латинська мова як мова науки і освіти. Мова молоді того часу характеризувався наявністю великої кількості запозичень з латинської мови і становила собою своєрідне змішання німецької та латинської мов (“makaronisches Latein”). З метою закріплення латинської мови як засобу навчання і спілкування було видано університетський указ про заборону спілкування німецькою мовою в стінах університету. Як мову навчання німецьку мову було введено в Лейпцигу К. Томазіусом лише в другій половині XVII століття. Попри бурхливий розвиток мови студентів, цей феномен не отримав належного лінгвістичного висвітлення.

Початок вивчення мови молоді пов'язаний з традицією складання словників мови студентів: перший словник

Сальмазіуса “Handlexikon der un-ter den Herren Parschen auf Universitäten gebräuchlichsten Kunstwörter” (1749), потім словник Кіндлебена “Studentenlexikon” (1781), словник мови студентів Августина (1795). Ці словники були пізніше об’єднані в одне видання “Académica Juventus. Die deutschen Studenten nach Sprache und Sitte” (1878). За словами самих укладачів цих словників – богословів, медиків, юристів і філософів, – основним мотивом їх створення стало палке бажання «зберегти це безцінне багатство студентської свободи» (für die Erhaltung dieses unschätzbaren Kleinods der Purschenfreiheit) [2, с. 54]. Але, як зазначають сучасні дослідники, більшість робіт мали емпіричний характер, оскільки їх автори обмежилися простим складанням словників без будь-якої лінгвістичної інтерпретації зібраного матеріалу.

На думку більшості авторів робіт, присвячених історичному вивченню мови молоді, під час лінгвістичного опису цього феномену необхідний облік соціокультурних умов життя молоді того часу. Важливу роль відіграє розуміння мови молоді як складової частини національної мови, оскільки в ній знайшли відображення соціальні та історичні процеси епохи.

Перше науково-обґрунтоване дослідження мови молоді було зроблено в кінці 19-го століття німецькими лінгвістами Дж. Майерсом “Untersuchungen der Hallischen Studentensprache” (1894) і Ф. Клуге “Deutsche Studentensprache” (1895). Публікація цих робіт поклала початок традиції щорічних видань, присвячених вивченню окремих явищ в мові молоді. Ця традиція пізніше була завершена твором А. Гетца “Deutsche Studentensprache” (1928), що опублікував докладний виклад із зазначенням слів студентського походження, а також слів, яким приписують таке походження.

На думку Е. Нойланда, автора низки робіт, присвячених мові молоді, саме мову школярів і студентів тієї історичної епохи справедливо вважають соціально-історичним попередником сучасної молодіжної мови.

Х. Хенне в своїй монографії “Jugend and ihre Sprache (1986) описав характерні риси історичних молодіжних мов і вказує на деякі відповідності у сучасному варіанті молодіжної мови. На думку автора, ранні дослідження характеризувалися такими рисами:

- вивчення переважно лексичного рівня мови;
- зведення досліджень мови молоді винятково до складання словників;
- перерахування найбільш уживаних у молодіжному середовищі слів і виразів, що супроводжувалося невеликим описом життєвих умов студентів того періоду і його традицій;
- орієнтація на носіїв мови молоді – тільки чоловічої статі, що мають певний академічний статус (студенти) [3, с. 156].

У лінгвістиці ХХ століття спостерігається зміна об’єкта наукових досліджень: увага дослідників переключається з особливостей мови студентів на мову учнів – Schülersprache, Penalersprache, ця проблема висвітлена в публікаціях низки авторів – К. Шладенбаха (1904), К. Штайнхойзера (1906), Р. Айлен-Бергера (1911), Г. Воке (1918).

На думку німецького лінгвіста Ф. Мельцера (1987), який намагався відійти від елементарного складання словників, для аналізу необхідний облік соціолінгвістичної ситуації, в якій знаходяться носії мови – школярі: “Er (der Schüler) befindet sich auf dem Durchgang vom spielenden Kind zum schaffenden Mann. So finden sich in seinem Wortschatz Ausdrücke der Kindersprache wie der Studentensprache”, так і регіональних та соціальних

складників мови школярів: “Kommt er vom Lande, so bringt er Mundart mit. Enttammt er unteren Volkswesen, so ist sein Ausdruck verschieden von dem des Jungen, der aus dem höheren Stande kommt. Alle diese Grundbestände vermengen sich mehr oder weniger” [4, с. 489]. Важливо відзначити при цьому, що Ф. Мельцер виокремлює основні тематичні поля, відповідні мовним смакам школярів:

- школа {Streberleiche, Klatschmemme},
- спортивні ігри (Kulle wätzen, Halla);
- однолітки (Na, du altes Reff, Jux, Fez machen, doppelknorke) [4, с. 506].

Зазначені твори, як і інші історичні роботи, мають здебільшого описовий характер. Дослідники фіксували лексику учнів і гімназистів, не роблячи спроб пояснення функцій, комунікативної, прагматичної та оціночної навантаженості мови молоді.

В історії вивчення молодіжної мови існує прогалина – в період з 1930 по 1960 рр. відсутні роботи, присвячені вивченню цього соціолінгвістичного феномена, швидше за все, зумовлені історичним розвитком Німеччини цього періоду.

На основі широкомасштабних опитувань, проведених у школах, казармах, молодіжних групах, Х. Кюппер публікує «Словник повсякденно-розмовної німецької мови» (“Wörterbuch der deutschen Umgangssprache”), в якому один з томів містить відомості про мову молоді (“Jugenddeutsch”) (1970). Ця робота є фактично першим у Німеччині науковим дослідженням мови молоді у повоєнний час.

Перший молодіжний рух Німеччини того часу позначено терміном “Halbstarken”. Психолог К. Бонді дає таке визначення цього явища: “Halbstarken sind alle Jugendlichen, die in größeren oder kleineren Gruppen an Straßenecken, auf Spielplätzen oder in Lokalen müßig und laut albernd herumstehen und dabei auch einen Vorübergehenden, insbesondere junge Mädchen, mit Worten oder auch tätlich belästigen” [5, с. 132]. Відмінними ознаками прихильників цього руху були образ поведінки, зовнішній вигляд (зачіска, одяг), недбалі міміка і жести. Новими формами дозволя стають американська музика, їзда на мотоциклах і спільне відвідування розважальних заходів.

Тим часом систематичне лінгвістичне дослідження мови даної молодіжної групи не проводилося. Практично єдиним свідченням є замітки Х. Ома (Ohm) “Zur Geheimsprache unserer Jugend” (1957), а також низка статей журналістів і мовознавців, в яких висловлюється тривога щодо чистоти німецької мови і її забруднення молодіжними виразами. Мова молоді розглядалася як руйнування стандарту, як мова «грубості» і «вульгарності». Типовими позначеннями молодіжної мови в цей період стають позначення – “Halbstarken-Chinesisch”, “Teenagerdeutsch”, “Twendeutsch”. Ці позначення, швидше за все, були спрямовані на деяку критику нового різновиду мови. Кількість наукових робіт з молодіжного мовлення в цей період невелика, при цьому запропоновано розглядати молодіжну мову як соціалекти в межах дослідження загальної проблематики жаргонізмів. Таким чином, виходить, що молодіжна мова прирівнювалася до соціалектів і жаргонізмів. Поряд з традиційною фіксацією окремих лексичних одиниць мови молоді робилися деякі спроби етимологічного лінгвістичного аналізу.

У 60-і роки 20-го століття з’являється термін “Teenager-Jargon” (жаргон підлітків). Тимчасові рамки цього явища охоплюють 1955–1960 рр. Виникнення терміну було зумовлено появою популярного серед молоді того часу журналу модного

одягу “Twen”, цільова аудиторія якого охоплювала людей від 15-ти до 30-ти років. Популярність мови молоді цього періоду фіксують словники “Steiler Zahn” (1960), “Die Sprache der Teenager und Twens” (1962).

Систематичні дослідження мови підлітків були проведені Х. Маркусом. На його думку, популярні вирази берлінської молоді включають позначення:

– однолітків: а) хлопчиків (Hahn, Schmachthanh, Unhahn, halbes Hemd, Himbeer-Heini, Saftneger, Wechmann, Zickendraht); б) дівчаток (halbe Bluse, Brieze, Brumme, Edelschaffe, Ische, stumpfe Schramme).

– оточення: батьківський будинок (Regierung), готель (Gammeltimpe);

– виступів: Ankratz haben, auf Anschaffe gehen;

– розваг: einen duften Darm zupfen, eine saure Kanne blasen, Lino-leum schubbern [6. 153].

Х. Маркус, досліджуючи мовні особливості мови молоді, розпізнає деякі характерні ознаки, до них належать зміна значення слова, метафоротворення, неологізми, конверсія (перехід іменників в клас дієслів і навпаки), наявність англіцизмів. Поряд з цим увага звертається на те, що мови молоді притаманні також гумор і самоіронія. По суті, це одне з перших спостережень, в якому висловлюється думка про функціональне навантаження молодіжної мови.

Відзначимо, що публікації того періоду мали деякий науково публіцистичний і розважальний характер і не становили собою серйозних лінгвістичних досліджень. Вони були розраховані на комерційну соціалізацію молодіжної мови (Vermarktung). Це було потрібно для вигідного продажу словників молодіжної мови. На думку Е.В. Розен, «опубліковані ... збірники «лексики тінейджерів» становлять собою не стільки лексикографічні записи, скільки своєрідну рекламу цих слів» [7, с. 144].

Мова молоді цього періоду піддається критиці також з боку громадськості. На відміну від мови молоді більш раннього періоду (Halbstarcken-Chinesich), зауваження були менш різкими, що було зумовлено суспільним розвитком Німеччини, яка переживала в той час економічне диво 60-х років. Молодь розглядалася як одна з найбільш активних споживчих груп різних товарів і послуг, що, безумовно, позначилося на позитивному іміджі молоді. Молодіжна субкультура в очах громадськості стала перетворюватися з заколотницької і бунтарської на просунуту і модну, що знайшло безпосереднє відображення в текстах пісень і фільмах того періоду.

У період 80-90-х років 20-го століття з’являються перші справді наукові праці. Для досліджень цього періоду характерні два підходи: системний і функціональний.

Системний підхід відображений у роботах М. Хайнеманн, Х. Хенне, Г. Еман, при цьому ці автори визначають системний підхід як «традиційний», «структурний» або «лексикологічний». Погоджуючись з думкою М. Хайнеманн про те, що мова молоді «представлена в першу чергу особливими лексичними засобами» [8, с. 152], прихильники цього напрямку концентрують свої зусилля насамперед на описі її лексичного складу.

Зауважимо, що дослідження, проведені в межах системного напрямку, ґрунтувалися на даних, отриманих в результаті застосування експерименту у вигляді анкетування та інтерв’ю. Велика увага приділялася словотвору. В результаті був зібраний великий словниковий матеріал, виявлені продуктивні сло-

вовітряні моделі, що ведуть до розширення словникового складу молодіжної мови.

Значимість результатів досліджень, зроблених у межах структурного напрямку, полягає в тому, що мова молоді була визначена як самостійний предмет дослідження, описаний її лексичний склад, встановлено взаємовплив молодіжної мови і соціуму. Прихильники цього напрямку визначили основи теорії молодіжної мови, встановили деякі її функції.

Тим часом структурний напрям критикують за схильність до елементарного складання списків використаної молоддю лексики без детального лінгвістичного аналізу і без посилання на контекст. Е. Нойланд характеризує такий розгляд мови молоді як «лексикологічний підхід на рівні окремих слів» [2, с. 143]. Використання тільки методів анкетування і індивідуального інтерв’ювання вважається не ефективним для збору емпіричного матеріалу. Деякі дослідники вважають, що такий підхід недоречний в контексті розгляду молодіжної мови як живої, емоційної, образної мови. П. Шлобінські характеризує виявлені зразки молодіжної лексики як “Fragebogenjugendsprache”.

Предметом критики послужив також відбір специфічних для молодіжної мови явищ: розмовні кліше – форми вітання, прощання, звернення. Але молодіжна мова містить у собі і багато інших мовних одиниць, наприклад, професійну лексику, елементи просторіччя, відзначені також недостатня увага до аналізу ідіоматичних виразів, фразеології, звернення до методології прагматико-дискурсивного напрямку.

Під впливом соціолінгвістики і прагматики в кінці 80-х – початку 90-х років формується функціональний напрям. До основоположників цього напрямку відносять Е. Нойланда, що опублікувала в 1987 р. статтю, в якій вперше висувається принцип обліку соціокультурних умов функціонування молодіжної мови. Аналіз і докладна концепція удосконалення методів аналізу мови молоді були в подальшому запропоновані в колективній роботі «Молодіжна мова: фікція і реальність».

Принципи соціо- та прагмалінгвістики, покладені в основу функціонального напрямку, впливають на зміну підходу до вивчення мови молоді. В межах цього підходу дослідники відмовляються від ідеї про існування узагальненої абстрактної мови молоді, та висувається нова гіпотеза про те, що існує безліч соціалектів кожної існуючої молодіжної групи. Дослідники підкреслюють й не індивідуальну, а групову специфіку молодіжної мови, тим самим її починають розглядати вже як гетерогенне, багатаспектне явище. Дослідники доходять висновку, що «існує стільки молодіжних мов, скільки молодіжних груп» [9, с. 184].

Для позначення безлічі підвидів молодіжної мови на цьому етапі вивчення використовуються переважно форми множинного числа: «молодіжні мови» [U. Bischof, E. Neuland, J. Schwitalla], «молодіжні розмовні стилі», «молодіжні реєстри» [H.-C. Heins, G. Kohl, I. Ludewigt, P. Schlobinski, F. Januschek].

Для ефективного збору достовірного практичного матеріалу дослідники пропонують використовувати методи включеного спостереження і бесіди, а для інтерпретації емпіричних даних – методи дискурсивного, прагматичного і функціонального аналізів.

Як наслідок, змінюється і саме розуміння особливої молодіжної мовної поведінки – тепер її виникнення зумовлено не спробою протистояти дорослому поколінню, а бажанням висловити своє особистісне світосприйняття більш точно і живо, ніж

це дозволяє зробити мовний стандарт. Так, С. Вахау визначає молодіжну мову як «мову прямоти і невимушеності», а Х. Еман зазначає, що під етнографією мовлення розуміється дослідження молодіжної мови в специфічних контекстах поведінки.

На сучасному етапі розвитку лінгвістики особливу увагу дослідників звернено до феномену молодіжної мови. Інтерес вчених, ЗМІ, громадськості до вживання особливої мови підлітків зумовлений насамперед станом молодих людей у сучасному суспільстві. Молодість – як біологічна стадія розвитку в житті кожної людини – останнім часом все більше визнається ідеальним віком. Такий імідж приписується молоді в основному завдяки широкомасштабним рекламним акціям, де молодість представляється як найвигідніший, активний, здоровий період життя людини. Причиною настільки явної привабливості молодості є її мобільність. Дорослі втілюють в життя свої ідеї і мрії за допомогою молоді. «Образи, що подаються молоддю цього дня на телебаченні, в рекламі, є, найімовірніше, втіленням прихованих ідей і бажань самих дорослих» [10, с. 326].

Результатом підвищеного інтересу до мови молоді з'явилися численні публікації з цієї теми. Простежується тенденція до так званої комерціалізації (Vermarktung) мови молоді, що підтверджується напливом монографій і словників з помітними назвами: «Laß uns mal 'ne Schnecke angraben», «Total tote Nase», «Bockstarke Klassiker», «Jubeldeutsch», «Neudeutsch», «Bös-Deutsch», «Dumm-Deutsch» тощо. За словами Е. Нойланд, «...цей тип публікацій сприяє продажу «молодіжної мови», а також є дуже вигідним для авторів і друкованих видавництв» [2, с. 368]. Такий перебіг подій, на наш погляд, зумовлений тим, що молодіжна мова демократичніша, вона дозволяє яскравіше висловлювати свою соціальну приналежність.

Поряд зі збереженням традиційного індуктивного методу дослідження емпіричного матеріалу, який дозволяє фіксувати в словниках найуживаніші лексичні одиниці молодіжної мови, серед сучасних дослідників намітилася тенденція до вивчення функціонального боку молодіжної мови з урахуванням екстралінгвістичних факторів.

На цей час сформувалися два напрями у вивченні мови молоді – науково-лінгвістичний та науково-популярний. Обидва аспекти значною мірою відрізняються один від одного. «Якщо науково лінгвістичний напрям займається вивченням автентичної молодіжної мови з урахуванням комунікативної ситуації і комунікативних партнерів, то науково-популярний напрям орієнтований на виявлення особливостей молодіжної мови і її популяризацію» [11, с. 45]. Дослідники визнають, що облік усіх факторів, що впливають на мовлення індивіда, неможливий, але в цьому і полягає суть дослідження соціальних варіантів німецької загальнонаціональної мови, до низки яких належить і німецька молодіжна мова.

У сучасних публікаціях трапляються праці, присвячені вивченню мовної культури німецьких підлітків, специфіці функціонування мови молоді в мережі Інтернет, в одному з найпопулярніших молодіжних журналів BRAVO. Також лінгвістичного дослідження зазнали стилістичні особливості функціонування німецької молодіжної мови в ЗМІ.

Отже, можна зробити висновок, що молодіжна мова стала предметом наукових зацікавлень німецьких дослідників починаючи з XVII століття. На початковому етапі дослідники обмежувалися складанням словників студентів, здебільшого це були латинізми. З часом у фокусі дослідників з'явилася і мова

школярів. Починаючи з XIX століття науковці почали не лише складати молодіжні словники, а й глибше вивчати це явище, зокрема, причини виникнення, словотвірну форму тощо.

На початку XX століття домінуючою стала теорія, що немає спільної молодіжної мови, адже кожна соціальна молодіжна група має свою мову.

За час вивчення значення молодіжної мови еволюціонувало від сприйняття її як спроби протиставити себе дорослому світу, до засобів, що допомагають більш яскраво висловити свою думку чи позицію.

На наш погляд, дуже перспективним виглядає порівняння досліджень молодіжних мов в Україні та Німеччині. Виявлення спільних та відмінних рис у етапах становлення, сприйняття науковцями та соціумом, виявлення тенденцій запозичення з інших мов, словотворів тощо.

Література:

1. Ingler Y. Jugendsprache [Electronic resource] Y. Ingler. 1998.
2. Neuland E. Jugendsprache. Eine Einführung. Tübingen : Narr Franke Attempto, 2018. 210 s.
3. Henne H. Jugend und ihre Sprachen. Darstellung, Materialien, Kritik. Berlin, New York : de Gruyter, 1986. 241 s.
4. Melzer F. Die Breslauer Schülersprache. *Mitte-lungen der Schlesischen Gesellschaft für Volkskunde*. Leipzig: Universität, 1987. 582 s.
5. Левицька Л.Я., Микитка І.С. Німецький молодіжний сленг і його лексико-семантичні особливості. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. Харків, 2013. 340 с.
6. Marcus H. Zum Twen-Deutsch. *Zeitschrift für deutsche Forschung*. № 18, 1962. 159 s.
7. Розен Е.В. Новые слова и устойчивые словосочетания в немецком языке. Москва : Просвещение, 1991. 192с.
8. Heinemann M. Kleines Wörterbuch der Jugendsprache. Leipzig : Bibliographisches Institut, 1991. 154 s.
9. Schlobinski P. Lexikographie und Lexikologie in der Jugendsprachforschung. *Jugendsprache – Spiegel der Zeit. Internationale Fachkonferenz*. Frankfurt : Bergische Universität Wuppertal, 2003. 238 s.
10. Chun M. Jugendsprache in den Medien. Duisburg-Essen : VDM Verlag, 2017. 344 s.
11. Bondy C. Jugendliche stören die Ordnung. München : Juventa, 1957. 140 s.

Symkanych O. Youth German language as an object of scientific research

Summary. The article considers the stages of formation and understanding of the term youth language. Dictionaries devoted to this topic in Germany are analyzed. The definitions that scientists gave to this concept in different historical periods are studied. The economic component of these studies is also analyzed.

The article proves that the youth language plays an important role as an integral part of the national language, as it reflects the social and historical processes of the era.

Interestingly, at the initial stage, the study of youth language was segmental – researchers identified a certain layer of young people, based on their intellectual or social status. So first the focus of scientific interests was students, then schoolchildren. Over time, attention was focused on young people as a buying class and research began to be commercial in nature. For the rest, research interests have largely focused on research on youth vocabulary used on the Internet. Most scientific works until the middle of the twentieth century were mainly descriptive.

The article notes that the initial research was an inductive method of studying empirical material, which allowed to record in dictionaries the most common lexical units of youth language (researchers created dictionaries, recorded vocabulary and did not try to explain the functions, communicative, pragmatic and evaluative load of youth language), from the middle of the twentieth century among researchers there is a tendency to study the functional side of youth language taking into account extralinguistic factors. The turning point came in the 1960s, when Germany's

rapid economic growth made young people a purchasing part of the population. This, in turn, in the eyes of society, transformed the youth subculture from rebellious to advanced and fashionable, which was directly reflected in the lyrics and films of that period.

Currently, two directions have been formed in the study of the language of youth – scientific-linguistic and popular science. Both aspects are very different from each other.

Key words: youth language, the language of the youth, youth slang.